

Když dva dělají totéž, nemusí to být totéž

Ani lidé v láskyplném homosexuálním vztahu nechtějí jít proti Bohu

Dva čtou Bibli se stejným zaujetím a se stejnou důvěrou, že jim zjeví pravdu o smyslu života, o Bohu a o tom, jak ho následovat, aby oba čtenáři i jejich bližní došli spásy. Přes to každý z nich v Písmu vidí trochu něco jiného, a tudíž se každý z nich řídí jinými pravidly a na své okolí působí jinak. Je mnoho věcí, na kterých se oba čtenáři shodnou, dokonce na tom nejpodstatnějším. Jenže pak se objeví téma „homosexualita“ a je problém. Dokonce tak velký problém, že předčí i to nejpodstatnější. Ti dva čtenáři pak soupeří, kdo má pravdu.

Pak tu máme zástupce, kteří homosexuální jednání „praktikují“. Jedni v kontextu biblických příběhů a výčtů hříšného počínání, kde účelem homosexuálního jednání bylo projevit nadřazenost, znectít, ponížit, ublížit..., nebo také v kontextu nežádoucích náboženských rituálů, což je Písmem právem odsuzováno. Na druhé straně tu máme zástupce, kteří praktikují homosexuální jednání, protože se jako homosexuálové narodili. Jejich přirozená citová a vztahová orientace je přitahuje k lidem stejného pohlaví, což je něco, o čem se v Písmu přímo nemluví. Jsou to lidé, kteří také homosexuálně jednají, ale z úplně jiných důvodů – ze stejných důvodů jako heterosexuálové jednají heterosexuálně. Jenže to někteří čtenáři Písma nerozlišují a homosexuálně orientovaní, tak jak je vnímáme dnes, jsou rezolutně házeni do jednoho pytle s těmi, které známe z Písma.

Jsem gay, 18 let žiju s jedním partnerem a od chvíle, kdy stát umožnil registrované partnerství, vstoupili jsme i do tohoto oficiálního svazku. Výhody oproti manželství to nepřináší žádné. Jsme spolu, protože se prostě a jednoduše máme rádi. Milujeme se a jsme si navzájem oporou. Máme spolu vztah, který je srovnatelný se vztahem dvou heterosexuálních lidí, kteří vstoupili do svazku manželského.

Odsudky probouzejí v člověku touhu zemřít

A teď k věci: „Nesouhlasíme s tím, aby církev žehnala hříšnému jednání,“ stojí v závěru jednoho z otevřených dopisů oponentů, kteří reagují na schválení synodu žehnat stejnopohlavním párům. Ani já nesouhlasím s tím, abychom žehnali hříšnému jednání! Jenže to je asi jediné, s čím se s oponenty i autory otevřených dopisů a petic shodnu. To ostatní, mám pocit, jako by bylo plné předsudků. Jako bych četl nějaké konspirační teorie, založené na polopravdách a na úplně jiném učení, než na kterém (dle mého) stojí ČCE. Jako by se tu nebral zřetel ani na vědecké poznání, které v současnosti máme k dispozici, a to nejen z oblasti biologie, psychologie, sexuologie, ale i z oblasti teologie, která se také stále vyvíjí. Jako by se tito oponenti zasekli někde v minulosti a svými argumenty volali po jakési totalitě, kde není možné svobodně uvažovat o smyslu života ani o Bohu, protože všechno je už dané a neměnné.

Oponenti opatrnější začínají většinou tím, že je třeba k LGBTQ+ minoritě přistupovat s přijetím a vysokou mírou citlivosti, že i tyto lidi je třeba přivádět ke světlu, kterým je Kristus. Jenže pak se to všechno doslova ZABIJE tím, že VZTAH dvou lidí stejného pohlaví, jakkoliv hluboký a postavený na lásce, je nepřijatelný, protože tu dochází k homosexuálnímu jednání, což je hřích. Už toto je necitlivé a nepřijímající zákonické jednání, které této minoritě ubližuje, ubírá chuť do života a od Krista odpuzuje. Jako by nám, co žijeme v dlouhodobém láskyplném, zodpovědném stejnopohlavním vztahu, stále dokola říkali: „Miluješ špatně! Miluješ hříšně! Tvá láska k tvému partnerovi se Bohu hnusí! Je to Bohu odporné!“ Je strašné tohle poslouchat, byť jen mezi řádky. Probouzí to v člověku touhu ne žít, ale umřít! Ani my, žijící v dlouhodobém láskyplném homosexuálním vztahu, nechceme jít proti Bohu!

Od Boha požehnání mám. Co víc si můžu přát?

Naštěstí Bůh, ve kterého věřím, mám s ním osobní zkušenost a též hluboký vztah, je úplně jiný. Je milující, bezpodmínečně přijímající, odpouštějící; a žehná mi.

Ano, jsem hříšník. Bůh mi stále ukazuje, co dělám špatně, upozorňuje na slabosti, kárá mě, když se zachovám sobecky, když nepomohu tam, kde bych mohl, když se nechám strhnout do pomluv druhých... S trpělivostí, jemností až mateřskostí mě stále vede k pokoře i pokání. Ale co se týče vztahu, který mám se svým partnerem, tomu můj Bůh žehná. Už osmnáct let. Taková je má osobní zkušenost a nemohu jinak než si za tím stát, protože kdybych si za tím nestál, zapřel bych Boha, ve kterého věřím.

V podstatě si myslím, že jsem dnes ve vztahu s Bohem tak daleko, že pro vztah s partnerem ani oficiální požehnání církve nepotřebuji. Chápu, že to zní nafoukaně nebo neuvěřitelně, ale je to tak. To, že žiju s partnerem, Bohu totiž nevadí. S tím mají problém jen někteří lidé. A já nemám problém s Bohem ani s Písmem, ale zase jen s některými lidmi. Prostě od Boha požehnání máme. Co víc si mohu přát?

Ovšem souhlasím a podporuji to, že církev by nositelka Božího požehnání být měla a to „viditelně“; i pro stejnopohlavní páry. Je mnoho těch, kteří Boha hledají, jsou na začátku cesty víry a zatím tak hluboký vztah s Bohem nemají. Aby mohli k hlubokému vztahu s Bohem dojít, církev potřebují. Mimo jiné i církev žehnající. I já si touto nezbytnou etapou prošel! Evangelická církev mi byla prostředníkem ve vztahu, který mezi mnou a Bohem mohl vzniknout! Měl jsem to štěstí, že jsem se v rámci ČCE ocitl ve sborech mezi lidmi, kteří mě i můj vztah brali se stejnou otevřeností, pochopením a přijetím podobně, jako to dnes přisuzují Bohu. I to vnímám jako požehnání a velikou milost od Boha. Zároveň v tom vidím také obrovskou zodpovědnost ze strany církve.

Tlak společnosti vede k destrukci člověka

Kdybych setrval v prostředí konzervativně smýšlejících křesťanů, nemuselo by to dopadnout se mnou tak dobře. Možná bych se ve svém poznávání Boha zasekl někde tam, kde jsem byl v devadesátých letech na počátku svého hledání – v evangelikálních společenstvích typu Voda života, Křesťanské společenství, Církev bratrská a jim podobných. Stal bych se vnitřně rozpolceným duševním mrzákem s křehkou „maskou spokojeného“ v jedné z dovolených variant – celibát, nebo manželství se ženou. Trápil bych se a ve strachu ze špatně pochopeného Boha se možná bál i smrti, kterou bych si zároveň moc přál.

Bohužel i tuto realitu některých LGBT věřících jsem poznal. Někteří se stačili osvobodit tím, že církve opustili. Jiní se přestěhovali do příznivějších krajů. Někteří to řeší anonymitou a jsou ve vztahu utajeném, jiní partnery střídají, protože když někoho najdou, hned si to vyčítají, a když nikoho nemají, cítí, že sami být nechtějí. Někteří v církvi zůstali a žijí veřejně ve vztahu jako já... Jenže je i mnoho těch, kteří po vzoru konzervativních skutečně žijí v celibátu či manželství s opačným pohlavím a dodnes dělají dobrou službu pro argumentaci těch, kteří je označují za hrdiny a dávají je za příklad. Nikdo ale nechce vidět, že uvnitř těchto uvězněných duší je časovaná bomba, která může kdykoliv vybuchnout a způsobit mnoho škod těm nejbližším v rodině i v okolí. O tom se ale nesmí mluvit. Ze strachu, nebo proto, že se to nehodí do krámu... Opravdu? Chce Bůh tohle?

//mezititulky redakční

Zdeněk Turek